

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΟΜΟΣ ΚΗ'.

Συνδρομή ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἑκάστ. ἔτους καὶ εἶναι ἑτήσιαι. — Γραφεῖον Διευθ. Ὁδ. Παρθενιαγορείου 12.

17 Δεκεμβρίου 1889

Ἡ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΑΝΟΧΗ¹

Τί εἶναι θρησκευτικὴ ἀνοχή; Εἶναι ἡ ἀναγνώρισις τοῦ δικαιώματος τῶν ἄλλων νὰ πιστεύωσι περὶ Θεοῦ καὶ λατρεύωσιν αὐτὸν καθ' ὃν τρόπον νομίζουσιν ὀρθότερον. Πᾶς ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ ἀναγνωρίσῃ τῷ ἄλλῳ τὸ δικαίωμα τοῦτο· ἡ πολιτεία πρέπει νὰ ἀνέχεται διὰ τοῦτο τὰ διάφορα θρησκευτά καὶ δὲν πρέπει ἐν ὀνόματι ἑνὸς νὰ καταδιώκῃ τὰ ἄλλα καὶ ἐν γένει νὰ μεταχειρισθῇ βίαν κατὰ τῶν ἰδεῶν οἰουδήποτε· ἡ δὲ ἐκκλησία δύναται μὲν καὶ ὀφείλει νὰ κηρύττῃ τὰς δοξασίας τῆς καὶ νὰ ζητῇ νὰ ἐλκύσῃ τοὺς ἄλλους ὑπὲρ αὐτῶν διὰ τοῦ κηρύγματος καὶ τοῦ λόγου, ἀποδοκιμάζουσα τὰς ἐναντίας ἰδέας, οὐδόλως ὅμως πρέπει νὰ ἀπαίτησιν τὴν διὰ τῆς βίας καταδιώξιν τῶν ἀντιφρονούντων. Τοῦτο εἶναι ἡ θρησκευτικὴ ἀνοχή, τοῦτο εἶναι ἡ ἐλευθερία τῆς συνειδήσεως.

Ἡ θρησκευτικὴ ἀνοχή, τὸ νὰ ἀνέχεται τις τὰς θρησκευτικὰς δοξασίας τῶν ἄλλων καὶ νὰ μὴ μισῇ αὐτοὺς διὰ τοῦτο καὶ νὰ μὴ θέλῃ νὰ ἐμποδίσῃ αὐτοὺς νὰ ἔχωσι καὶ ἐκδηλώσιν τὰς ἰδέας τῶν ταύτας εἶναι καθήκον παντὸς ἀνθρώπου πρὸς τοὺς ἄλλους, πηγάζον ἐκ τοῦ ὀφειλομένου σεβασμοῦ πρὸς τὴν συνείδησιν τῶν ἄλλων. Ἡ θρησκεία εἶναι ἔργον συνειδήσεως, εἶναι ἐσωτάτη πεποιθήσις περὶ τῆς τελευταίας αἰτίας τῶν ὄντων καὶ περὶ τοῦ αἰωνίου προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ ἄλλου οὐδεὶς δικαιοῦται νὰ ἐπεμβῇ. Ὁ βιάζων τινὰ νὰ ἐγκαταλίπῃ τὰς ἰδέας του εἰσέρχεται αὐθαριέτως καὶ βεβήλως εἰς τὸ ἄδυτον τῆς ψυχῆς αὐτοῦ καὶ ἐξασκεῖ βίαν καὶ συντρίβει ἐν τῷ βάθει αὐτῆς τὴν πνευματικὴν τοῦ ἀνθρώπου φύσιν. Ὁ ὑβρίζων καὶ βιάζων τὴν συνείδησιν τοῦ ἄλλου ὑβρίζει καὶ προσβάλλει τὸ πολυτιμότερον αὐτοῦ κτῆμα. Δὲν δικαιοῦται δέ τις νὰ βιάσῃ τὸν ἄλλον νὰ δεχθῇ τὰς ἰδίας ἰδέας, διότι δῆθεν εἶναι ὀρθότερα τῶν αὐτοῦ, διότι ἕκαστος θεωρεῖ τὰς

ἰδέας του ὀρθότερας. Ἐὰν λοιπὸν ἡ συναίσθησις τοῦ ὅτι κατέχομεν τὴν ἀλήθειαν ἐδίδεν εἰς ἡμᾶς δικαίωμα νὰ ἐπιβάλωμεν αὐτὴν τοῖς ἄλλοις, ἐπειδὴ τὸ δικαίωμα τοῦτο ἕκαστος θὰ ἐπεκαλεῖτο ὑπὲρ ἑαυτοῦ, θὰ εἴχομεν τότε κεκηρυγμένον τὸν πόλεμον πάντων πρὸς πάντας, (bellum omnium contra omnes) ὅπερ συνέβαινε πράγματι καθ' οὗς χρόνους, λησμονηθείσης τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως, αἱ θρησκευτικαὶ πεποιθήσεις δὲν ἠνείχοντο ἀλλήλας, ὡς εἶδομεν ἀνωτέρω. Δύναμαι νὰ μὴ συμφωνῶ πρὸς τὰς θρησκευτικὰς ἰδέας τοῦ ἄλλου καὶ νὰ θεωρῶ αὐτὰς πεπλανημένας, καὶ ὅμως νὰ μὴ μισῶ αὐτόν, νὰ διάκωμαι μάλιστα πρὸς αὐτόν, ἐὰν ἄλλαι περιστάσεις ἐπιφέρωσι τοῦτο, καὶ φιλικῶς διότι ἡ πλάνη μὴ ἐξαρτωμένη ἐκ τῆς θελήσεως τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι ἐγκλημα. Τὰς ἰδέας του σχηματίζει ἕκαστος ἀναλόγως τῆς ἀνατροφῆς του, τοῦ κύκλου ἐν ᾧ ζῇ, τῶν σπουδῶν του, τῆς πνευματικῆς ἰδιοφυίας του, τῆς τάσεως τοῦ πνεύματός του. Πῶς θὰ θεωρήσω ἐγκλημα τὸ ὅτι οἱ ἄλλοι ἔχουσιν ἄλλας ἢ ἐγὼ θρησκευτικὰς πεποιθήσεις; Μόνον ἐγὼ ἔχω τὸ προνόμιον τοῦτο; Ἀλλ' ἡδυνάτό τις νὰ εἴπῃ· λοιπὸν πρέπει νὰ εἴμεθα ἀδιάφοροι πρὸς τὰς πλάνας τῶν ἄλλων, πρέπει νὰ ἀνεχόμεθα τὸ ψεῦδος; Ἀπαγε! Δὲν ἐννοοῦμεν τοῦτο, ὑποστηρίζοντες τὴν θρησκευτικὴν ἀνοχήν. Τὴν πλάνην καὶ τὸ ψεῦδος δὲν πρέπει νὰ ἀνέχεται τις· ἀλλὰ δύναμαι νὰ ἀποκρούω τὴν πλάνην χωρὶς νὰ μισῶ καὶ διώκω τὸν πλανώμενον. Ἡ πλάνη καταπολεμεῖται οὐχὶ διὰ τῆς βίας καὶ τῶν ὕβρεων, ἀλλὰ διὰ τῆς πειθοῦς, διὰ τοῦ λόγου, διὰ τῆς συζητήσεως. Ἐκαστος δικαιοῦται καὶ ὀφείλει νὰ ὑπερασπίζῃ τὰς πεποιθήσεις του καὶ νὰ καταπολεμῇ τὰς ἀντιθέτους ἰδέας, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ λησμονῇ, ὅτι καὶ οἱ ἄλλοι ἔχουσι δικαίωμα νὰ ἔχωσι καὶ ὑπερασπίζωσι τὰς δοξασίας των καὶ ὅτι μόνον ὅπλον ἐπιτετραμμένον κατὰ τῶν ἀντιθέτων ἰδεῶν εἶναι ὁ λόγος. Εἶναι ὠραῖος ὁ διὰ τοιούτων πνευματικῶν ὅπλων διεξαγόμενος ἀγὼν· εἶναι ἐπαίσχυντος τὸν ἀντικτὶν ὁ ἀγὼν τῶν ὕβρεων καὶ τῆς βίας.

Καθὼς δὲ ἕκαστον ἄτομον, οὕτω καὶ τὸ κρά-

(1) Ἀπόσπασμα ἐκ μελέτης ἀναγνωσθείσης ἐν τῇ συλλογῇ Παρθενιαγορείου.

τος ὀφείλει νὰ ᾔηται ἀνεξιθρησκον. Ἡ ἀνάμιξις τοῦ κράτους εἰς τὰς θρησκευτικὰς συζητήσεις ἐπήνεγκε πάντοτε, ὡς εἶδομεν, μεγάλα κακὰ. Πρὸς τὴν ἀνάμιξιν ταύτην εἶναι ἀναρμόδιον τὸ κράτος. Τὸ κράτος σκοπὸν ἔχον νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐλευθερίαν ἢ τὰ δικαιώματα τῶν πολιτῶν καὶ νὰ προαγάγῃ ὕλικῶς καὶ ἠθικῶς τὸν λαόν, δικαιοῦται μόνον νὰ ἐμποδίσῃ ἀναρχικὰς καὶ ἀνηθικούς ἰδέας ὡς ἀντικειμένους εἰς τὴν τάξιν καὶ τὰ δημόσια ἥθη· ἀλλὰ τίνι δικαιώματι θὰ ἐπέμβῃ εἰς τὰς θρησκευτικὰς καὶ φιλοσοφικὰς ἰδέας τῶν πολιτῶν; Ὅπως ἕκαστον ἄτομον πρέπει νὰ σέβηται τὸ ἄδυτον τῆς συνειδήσεως τοῦ ἄλλου, οὕτω καὶ τὸ κράτος· καθὼς τὸ ἄτομον ἐγκληματεῖ βιάζον τὴν συνείδησιν τοῦ ἄλλου, οὕτω καὶ τὸ κράτος διαπράττει τὸ αὐτὸ ἐγκλημα διῶκον οἰονδήποτε διὰ τὰς θρησκευτικὰς τοῦ ἰδέας. Εἶναι γελοῖον νὰ εἴπῃ τις, ὅτι τὸ κράτος δὲν πρέπει νὰ ἀφίνη νὰ ταράσσωνται αἱ συνειδήσεις τῶν πολλῶν διὰ νέων ἰδεῶν. Δύναται νὰ κάμῃ τὸ κράτος διάκρισιν μεταξὺ τῶν συνειδήσεων τῶν πολλῶν καὶ τῶν συνειδήσεων τῶν ὀλίγων; Ὅπως εὐλαβεῖται τὴν συνείδησιν τῶν μέν, ὀφείλει νὰ εὐλαβῆται καὶ τὴν συνείδησιν τῶν δέ. Καταδιώκον χάριν δῆθεν τῆς συνειδήσεως τῶν πολλῶν τὰ φρονήματα οἰουδήποτε, καταπνίγει ἔπειτα τὸ κράτος τὴν ἐλευθερίαν σκέψιν, καθιστᾷ ἀδύνατον πᾶσαν ἐπιστημονικὴν ἔρευναν, ἥτις μόνον ἐν πλήρει ἐλευθερίᾳ συνειδήσεως εἶναι δυνατὴ καὶ καταδικάζει τὸν τόπον εἰς πνευματικὴν ἀκινήσιαν, εἰς νέκρωσιν, εἰς πνευματικὸν θάνατον. Παρατηρήσατε τίνα κράτη προσδεύουσι· τὰ ἀπόλυτα ἄρα γε καὶ δεσποτικά, ὅπου κωλύεται ἡ ἐλευθερία τῆς συνειδήσεως καὶ τοῦ λόγου, ἢ ἐκεῖνα, ὅπου κρατεῖ πλήρης ἡ ἐπιστημονικὴ ἐλευθερία; Βεβαίως ἡ ἐλευθερία τοῦ λόγου, ὡς πᾶσα ἐλευθερία, ἔχει καὶ τοὺς κινδύνους τῆς· δύναται νὰ γίνῃ αὐτῆς καὶ κατάχρησις. Ἀλλὰ τὰ ἐκ τῶν καταχρήσεων τούτων κακὰ εἶναι μηδαμινὰ ἀπέναντι τῶν μεγάλων ἐκ τῆς ἐλευθερίας τοῦ λόγου καλῶν, ἀπέναντι τῆς γιγαντιαίας προόδου τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῆς μεγάλης τῶν λαῶν ἀναπτύξεως τῆς ἐντεῦθεν προερχομένης. Τὰ ἀπόλυτα καὶ δεσποτικά κράτη στεροῦνται τῶν μεγάλων τούτων καὶ ἀναριθμητῶν ἀγαθῶν τῆς ἐλευθερίας ἐκ φόβου τῶν ἀσημάντων καταχρήσεων αὐτῆς. Αἱ παρεκτροπαὶ τῆς ἐλευθερίας ἐπιστήμης περιορίζονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῆς ἐπιστήμης· αὐτὴ ἡ ἐλευθερία ἐπιστημονικὴ ἔρευνα εὐρίσκουσα ἐπὶ τέλους τὸ ἀληθές, καταπολεμεῖ τὴν πλάνην, καὶ οὕτως ἡ ἐπιστημονικὴ ἰσορροπία ἐπέρχεται ἀφ' ἐαυτῆς. Ἐπειτα οἱ δίδοντες εἰς τὸ κράτος τοιοῦτο δικαίωμα δὲν ἀναλογίζονται, ὅτι τὸ κράτος, οὔτε ἄλλανθαστον εἶναι οὔτε ὑπάρχει ἐγγύησις ὅτι δὲν θὰ

κάμῃ κατάχρησιν τῆς δυνάμεως ταύτης; Τὸ κράτος δύναται νὰ καταδιώξῃ εὐκόλως ἕνα Σωκράτη, ἕνα Γαλιλαῖον, ἕνα Κέπλερον, ἕνα Φίχτε. Δὲν εἶναι ἡ παρεμπόδισις τῆς ἐλευθερίας τῆς ἐπιστήμης τὸ κατὰλληλον μέσον ἵνα μὴ ταράσσωνται αἱ συνειδήσεις τῶν πολλῶν. Ἴνα στηρίξητε τὰς συνειδήσεις τῶν πολλῶν, ἔχετε ἄλλα προσφορώτερα μέσα. Διδάξατε τὸν λαόν· μορφώσατε τοὺς ἱερεῖς του. Ἐτι γελοιωδέστερον εἶνε νὰ εἴπῃ τις, ὅτι τὸ κράτος πρέπει νὰ ὑποστηρίξῃ τὰς ἰδέας τῶν πλειοτέρων. Ἡ ἀλήθεια δὲν κρίνεται κατὰ πλειονοψηφίαν· εἰς δυνατόν νὰ ἔχῃ δίκαιον καθ' ὁλοκλήρου λαοῦ. Οὐδὲ ἐν ὀνόματι τοῦ γενικοῦ συμφέροντος δικαιοῦται ἡ πολιτεία νὰ ἐμποδίσῃ τὰς ἰδέας οὐδενός, διότι τὸ γενικὸν συμφέρον τῆς πολιτείας ἐγκεῖται ἐν τῇ ἐπιστημονικῇ ἐρευνῇ τῶν πραγμάτων, ἥτις εἶναι ἀδύνατος ἄνευ τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως ἢ πλήρους θρησκευτικῆς ἀνοχῆς. Ἡ ἐπιστήμη εἶναι ἡ ἐξέτασις τῶν λόγων τῶν πραγμάτων, ἡ βαθυτέρα ἀντίληψις αὐτῶν, ἡ ἀνωτέρα συνειδήσις ἢ ὁ νοῦς τῶν λαῶν. Ὅπου ἡ ἐπιστήμη εἶναι νεκρά, ὁ λαὸς οὗτος κινεῖται καὶ ζῇ κατὰ τυφλὰς προλήψεις. Ἡ ἐπιστημονικὴ ζωὴ δίδει τὴν εἰς τὰ πρόσω ὤθησιν τοῖς λαοῖς καὶ ἀνυψοῖ αὐτούς. Ἄνευ αὐτῆς οὐδεμία πρόοδος δυνατή. Ἀλλ' ἡ δύνατό τις νὰ εἴπῃ, ὅτι τοιοιτοτρόπως ἡ κυβέρνησις δύναται νὰ ἀφίνη νὰ διαδίδωνται ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἐπιστημονικῶν ἀληθειῶν ἀναρχικαὶ καὶ ἀνήθικοι ἰδέαι. Ἀπαντῶμεν· πᾶν ὅ,τι ἀντιβαίνει εἰς τὰ ἥθη ἢ ἀπειλεῖ τὴν δημοσίαν τάξιν ἀπαγορεύεται ὑπὸ τῶν νόμων, καὶ αὐτῶν τῶν φιλελευθερωτάτων ἐθνῶν· διότι αἱ τοιαῦται ἀναρχικαὶ καὶ ἀνήθικοι ἰδέαι προσκρούουσιν ἀμέσως πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν τοῦ κράτους καὶ ἀπειλοῦσι τὴν ὑπαρξίν αὐτοῦ, ἐνῶ τοιοῦτον ἐπικίνδυνον διὰ τὸ κράτος χαρακτηρὰ δὲν ἔχουσιν οἰαδήποτε φιλοσοφικαὶ ἢ θρησκευτικαὶ ἰδέαι. Ἐν τῷ κράτει δύναται νὰ συνυπάρχωσι πολλὰ θρησκευτά καὶ νὰ διδάσκωνται τὰ διαφορώτατα πρὸς ἄλληλα φιλοσοφήματα, χωρὶς τοῦτο νὰ διατρέχῃ μηδὲ τὸν ἐλάχιστον κίνδυνον. Μόνον αἱ ἀναρχικαὶ καὶ ἀνήθικοι διδασκαλίαι ἀποτελοῦσιν ἐγκλημα διασειῶσαι αὐτὰς τὰς βάσεις τῆς κοινωνίας. Κατὰ τῶν κινδύνων τούτων εἶνε ὠχυρωμένοι αἱ κοινωνίαι διὰ τῆς ποινικῆς νομοθεσίας. Οὐδεὶς κίνδυνος λοιπὸν ἀπειλεῖ ἐντεῦθεν. Εἴτα παρατηροῦμεν ὅτι εἰς τὴν πολιτείαν ἀνήκουσι πολῖται διάφορων θρησκευμάτων. Πρὸς τοὺς πολίτας τούτους ἔχει ἡ πολιτεία ἴσα καθήκοντα· πάντες οὗτοι οἱ πολῖται ἔχουσιν ἴσα δικαιώματα ἐπὶ τῆς παρὰ τοῦ κράτους προστασίας τῆς ἀσκήσεως τῆς θρησκείας των. Τὸ κράτος ὀφείλει πάντα ταῦτα τὰ θρησκευτά νὰ ὑπερασπίσῃ, ἀπαγορεῖον τὴν διατάραξιν τῆς λατρείας των

καὶ πᾶσαν χλεύην καὶ ὕβριν κατ' αὐτῆς, τῆς διδασκαλίας αὐτῶν καὶ τῶν λειτουργῶν αὐτῶν καὶ πάντα αἰσχρὸν προσηλυτισμὸν διὰ χρημάτων π. χ. τῆς μίας κατὰ τῆς ἄλλης θρησκείας. Πῶς δύναται τὸ κράτος νὰ ἐκπληρώσῃ τὰ καθήκοντα ταῦτα ἐὰν μὴ ἐμπνέται ὑπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς θρησκευτικῆς ἀνοχῆς; Ἐὰν δέ τις τέλος εἴπῃ, ὅτι τὸ κράτος ἀναγνωρίζον κατὰ καθήκον πᾶσαν θρησκευτικὴν ἰδέαν καὶ πᾶν νέον θρησκευμα ἀκόμῃ, ἀνοίγει τὴν θύραν εἰς νέους θρησκευτικούς θορύβους καὶ συζητήσεις, ἐξ ὧν ὁ κόσμος ἄλλοτε ἔπαθε τσαῦτα καὶ τηλικαῦτα κακά, ἀπαντῶμεν αὐτῷ, ὅτι τὸ κράτος παρεμποδίζον τὴν ἐκδήλωσιν τῶν φρονημάτων τῶν τοῖς ὁπαδοῖς οἰουδῆποτε παλαιοῦ ἢ νέου θρησκευματος καθιστᾷ αὐτοὺς τότε μάλιστα φανατικωτέρους καὶ ἐκτραχύνει μᾶλλον τὰ πράγματα, ἐμπίπτει τυχύτερον καὶ ἀναποφεύκτως εἰς ὅ,τι θέλει νὰ ἀποφύγῃ. Ἀφήσατε νὰ ἔλθωσιν εἰς φῶς αἱ θρησκευτικαὶ πεποιθήσεις καὶ τότε ἀφαιρεῖτε ἀπ' αὐτῶν τὸν ἐπικίνδυνον χαρακτῆρα. Ὁ χρόνος ἐξασθενεῖ τὸν φανατισμὸν. Ἡ πλάνη αὐξάνει κρυπτομένη ἐν τῷ σκότει, τὸν ἀντίον δὲ διαλύεται ἐν τῷ φωτὶ τῆς ἡμέρας, ὅπως εἰς τὰς πρώτας αὐγὰς τῆς ἡοῦς ἐξαφανίζονται τὰ φάσματα τῆς νυκτός.

Ἀλλὰ οὐ μόνον τὸ ἄτομον καὶ τὸ κράτος, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐκκλησία πρέπει νὰ εἶνε ἀνεξίθρησκος ἀποφεύγουσα τοὺς διωγμούς καὶ τὴν χρῆσιν τῆς βίας κατὰ τῶν ἀντιδοξούντων. Τοῦτο ἐπιβάλλεται αὐτῇ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἀνεξίθρησκου πνεύματος τοῦ εὐαγγελίου. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν ἔδωκε τὴν ἐντολὴν τοῖς ἀποστόλοις καὶ διαδόχοις αὐτῶν ἐπισκόποις καὶ τῷ κλήρῳ καθόλου νὰ ἐπιβάλλωσι διὰ τῶν διωγμῶν καὶ τῆς βίας τὴν χριστιανικὴν πίστιν, ἀλλὰ νὰ κηρύξωσιν αὐτὴν διὰ τοῦ λόγου καὶ πείσωσιν τὸν κόσμον περὶ τῆς ἀληθείας τῆς. Τοῦτο ἐπιβάλλεται αὐτῇ καὶ ὑπ' αὐτῆς τῆς ἡθικῆς, ἧς εἶνε διδάσκαλος, καὶ ἥτις ἀπαιτεῖ καὶ παρ' αὐτῆς, ὅπως καὶ παρὰ τοῦ ἀτόμου καὶ τοῦ κράτους, τὸν σεβασμὸν τῆς συνειδήσεως τῶν ἀνθρώπων. Βιάζουσα τὴν συνείδησιν τῶν ἄλλων καὶ ἡ ἐκκλησία ἐγκληματεῖ. Τοῦτο ὅμως δὲν σημαίνει καὶ ὅτι ἡ ἐκκλησία πρέπει νὰ ἀδιαφορῇ περὶ τῆς πλάνης. Ἡ ἐκκλησία ἔχει καθήκον νὰ καταπολεμῇ τὴν πλάνην καὶ νὰ διαδίδῃ τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ οὐχὶ διὰ τῆς βίας, οὐχὶ ἐξάπτουσα τὰ μίσση τοῦ ὄχλου, οὐχὶ ἐπικαλουμένη τὸν βραχίονα τῆς πολιτείας κατὰ τῶν ἀντιπάλων τῆς, ἀλλὰ διὰ τῆς διδασκαλίας, διὰ τῆς πειθοῦς, διὰ τῆς θεολογικῆς σοφίας τῆς. Δὲν θέλω τοὺς κληρικούς ἀδιαφόρους, ψυχρούς· ἀποστρέφομαι τὸν ἄνευ πεποιθήσεων καὶ ἐνθουσιασμοῦ θεολόγον· τιμῶ τὸν ἔχοντα ζῆλον ὑπὲρ τῆς πίστεώς του λειτουργὸν τῆς ἐκκλησίας· θέλω ὅμως τὸν ζῆλόν

του πεφωτισμένον, θέλω αὐτὸν ἐμπεφορημένον ὑπὸ τοῦ φιλανθρώπου ζήλου τοῦ εὐαγγελίου, οὐχὶ ὑπὸ τοῦ φανατικοῦ καὶ ἀπανθρώπου ζήλου τοῦ Κορανίου. Τὸ ὄπλον τοῦ κληρικοῦ εἶναι ὁ λόγος, ἡ πειθὼ· αἱ ἐπάλξεις, ἀφ' ὧν πρέπει νὰ παλαίῃ κατὰ τῆς πλάνης, εἶναι ἡ ἔδρα καὶ ὁ ἄμβων. Λαλῶν καὶ γράφων εἶναι ἰσχυρός, διότι εἶναι σεβαστός· καταφεύγων εἰς τὴν βίαν, εἶναι ἀσθενής, διότι εἶναι μισητός. Ἡ διδασκαλία τοῦ εὐαγγελίου εἶναι τόσο ὑψηλή, εἶναι τόσο ἀγία, τόσο θεία, ὥστε περικλείουσα ἐν ἑαυτῇ ἀκατάβλητον σθένος δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ ὑποστηρίχῃ ὑπὸ τῆς βίας. Ἡ ἐκκλησία ἑθαυμάσθη καὶ ἐνίκησε τὸν ἐθνικὸν κόσμον διωκομένη ἐπέσυρε δὲ τὰς μομφὰς πολλῶν καὶ ὕβρισθη καὶ ἐξησθένεσε διώκουσα.

Α. ΔΙΟΜΗΑΝΗΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

ΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΤΗΣ ΕΠΤΑΝΗΣΟΥ

ΚΑΛΒΟΣ Ο ΖΑΚΥΝΘΙΟΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος),

Ὁ Κάλβος, ὡς ἀληθῆς ποιητής, δίδει πολλὴν σημασίαν εἰς τὸ ἐπιθετον, τὸ χρωματίζον τὸν λόγον καὶ ἐμψυχῶν τὰ πράγματα· οὐδὲν σχεδὸν ἐπιθετον ἀπαντᾷ ἐν αὐτῷ χυδαῖον, τοῦτέστιν ἄχρουν καὶ τετριμμένον· ὁ ἀρχαϊσμός τοῦ Κάλβου ἐκδηλοῦται πρὸ παντός ἐν τῇ ἐκλογῇ τοῦ ἐπιθέτου, ὅπερ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δανείζεται ἐκ τῆς ἀρχαίας. (Ἀκάμαντα, ἀμβροσιόδμα, λύσιον, πρόνοος, ὑψηλοκάρηνος, κτλ.) Ἀγνοεῖ ἢ καταφρονεῖ τὸ ἀκένωτον θησαυροφυλάκιον τῶν ἐπιθέτων τῆς δημώδους. Καὶ παρ' αὐτὰ μεταχειρίζεται ὀνόματα οὐσιαστικά καὶ ῥήματα καὶ μόρια ἐκ τοῦ λεξικοῦ τοῦ λαοῦ. (Ποτάμι, λαγκάδι, ἀέρας, γελᾷ, κουφοβροντάει, ἄρματα, ἄμμη, ἄμμετε, ἄμποτε.) Τὴν πληθυντικὴν τοῦ θηλυκοῦ ἄρθρου αἱ σχηματίζει σταθερῶς κατὰ τὴν δημώδη ἢ. Ὡσεὶ διὰ τῆς βίας ἐπεβάλλετο, προτάσσει ἐκάστοτε τοῦ ἐπιθέτου τὸ οὐσιαστικόν, ὅχι καθὼς συνειθίζομεν κοινῶς παραθέτοντες μετὰ ἄμφοτέρων τὸ ἄρθρον· οὐδέποτε π. χ. λέγει «τοὺς νυμφικούς θαλάμους», ἀλλ' οὔτε καὶ «τοὺς θαλάμους τοὺς νυμφικούς»· ἡ φράσις σχηματίζεται ἀνεξαίρετως «τοὺς θαλάμους νυμφικούς», «τὸ κύμα Ἴόνιον» καὶ καθεξῆς. Θέλων πιθανώτατα νὰ ἀναστήσῃ εἰς τοὺς στίχους τοῦ τὴν χάριν τῆς ἰονικῆς διαλέκτου—«Ἰόνιον λύραν» ἀποκαλεῖ τὴν λύραν του—τρέφει ἰδιάζουσιν ἀδυναμίαν πρὸς τὰ ἀσυνάρετα, ὀνόματα καὶ ῥήματα, καὶ τὰ μεταχειρίζεται κατὰ πολὺ διάφορον τρόπον τοῦ ἐν χρῇσει παρὰ τῷ σημερινῷ λαῷ (λητογενέως, ἀντὶ λητογενούς, ἀγενέων, ἀντὶ ἀγενῶν, θεοειδῶν, βροντάουσι, περ-